

[Lorentzen.]

der jo ikke kun arbejdsløshedskasserne, men alle, der har formue af en eller anden art. Pr. 31. marts 1957 havde arbejdsløshedskasserne — hovedforsikringen og fortsættelseskasserne — en formue på 353 mill. kr. Det vil for øvrigt nok volde noget hovedbrud, men det vil blive ret interessant at få foretaget den formueopgørelse, som skal finde sted efter den foreslåede § 22, hvis forslaget bliver ophøjet til lov uændret. Opgørelsen skal ske med udgangspunkt i året 1952-53 og slutte med 1957-58, og man skal søge at finde ud af, hvor stor statens og kommunernes samt arbejdsløshedsfondens andel er af den samlede formue på 353 mill. kr. eller det tal, man kommer til ved en udregning pr. 31. marts 1958, og hvor stor en del der tilkommer medlemmerne af arbejdsløshedskasserne. Jeg vil tro, at dette nok kan give en lille smule hovedbrud. Den del, som tilfalder kasserne, går naturligvis til dem, og den del, der tilfalder staten og kommunerne, går til statskassen, men staten vil være generøs over for kommunerne, idet disse får $\frac{7}{30}$ af det beløb, der går ind i statskassen, dog således at dette beløb fradrages i de 15 pct., som kommunerne årlig i henhold til § 13, stk. 7, skal yde staten.

Det siges i bemærkningerne til § 22, som er en ret interessant paragraf, at efter de foreslåede ændrede refusions- og tilskudsregler i forbindelse med den i systemet liggende maksimering af medlemsbidraget vil der foreligge den mulighed, at ændringer af de i vedtægterne nu fastsatte understøttelsesbegrænsende bestemmelser vil kunne medføre større merudgifter for det offentlige, end tilsvarende vedtægtsændringer ville medføre i henhold til den gældende lov. Sagt på en anden måde vil det sige, at hvis dette lovforslag bliver gennemført, vil udgifterne i kasserne vise en stigende tendens, fordi statens tilskud bliver så meget større og man bl. a. vil give medlemmerne større ydelser, end tilfældet er i dag. Det har den højtærede socialminister naturligvis søgt at sætte en bremse for, idet det er foreslået, at der skal foreligge en indstilling fra arbejdsnævnet, og derefter skal socialministeren efter forhandling med finansministeren træffe afgørelse om, hvorvidt en vedtægtsændring kan bifaldes eller ikke. Det

kanne i og for sig synes fuldt forsvarligt, men med det kendskab, vi har til den menneskelige svaghed, særlig forud for et valg, enten det er et folketingsvalg eller det er et kommunevalg, kan man vel nok befrygte, at denne kautel ikke indeholder nogen særlig stærk garanti.

I arbejdsløshedsforsikringskommissionen har det været drøftet, om man ikke skulle finde et helt andet grundlag for forsikringerne, således at alle kasserne vel bevarede deres selvstændighed, men at de i fællesskab dannede en udligningsfond. En sådan udligningsfond skulle træde i funktion ved opgørelsen af de enkelte kassers udgifter, således at de kasser, der havde haft ledighed og udgifter over gennemsnittet, skulle kunne få hel eller delvis refusion af udligningsfonden, medens de kasser, der havde haft en ringe udgift, skulle skyde penge ind i fonden, så at denne virkelig blev interesseret i, at der var solidaritet mellem kasserne, mellem fagene kort sagt. Der blev også indhentet oplysninger om, hvordan en sådan ordning ville se ud i praksis, og det fremgik ganske tydeligt, at en kasse som Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse ville få en ikke ubetydelig refusion fra en udligningsfond, hvis man havde haft en sådan. Men tanken derom fandt, tør jeg nok sige, ikke nåde hos arbejdsløshedskassernes ledelse. Jeg og mit parti mener, at det ville have været en god løsning; det ville have været et smukt træk, man kan næsten sige et jubilæumstræk i arbejdsløshedskassernes liv, om de var gået ind på denne tanke om solidaritet mellem kasserne. Måske var det en fare ved den foreslåede ordning, at man måske måtte befrygte, at den meget store kasse, Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, i det lange løb ville svinde noget ind, og at en del af medlemmerne ville søge over i andre kasser, f. eks. hvis hovedparten af arbejderne på den arbejdsplads, de var tilknyttet, stod i en anden kasse.

At der er usikkerhed i lovforslaget, kan man læse af en enkelt bestemmelse, som er meget interessant, og som jeg anbefaler de ærede medlemmer at studere, nemlig § 13, stk. 5. Den siger ganske kort, at statskassens samlede refusioner og tilskud til hver enkelt kasse i henhold til foranstående bestemmelse ikke kan udgøre et større beløb end vedkommende kasses faktiske understøttel-